

ROBERT MARIĆ

MISAL PROTIV SOTONSKOG OČAJNIKA

Lijep dan, onako globalno zatopljen, a uveden lokalni vlak Kaštela – Split, pa me moji doma uhvatili da ajmo napraviti dir, a i meni bi moglo koristiti, jer upravo završavam 18. Maškadur, pa ako nešto zgodno naleti, slikat, napisat, aktualno je...i sve tako.

A dobro, ajmo ća, kad ste navalili. E, vidiš, uzet ću par knjiga, prodati ili dati u onaj antikvarijat, jer ono onda nisu htjeli *Praznine* ni besplatno.

Da se vratim na to „ni besplatno“. Bilo je to još 2003., mjesec ili dva po izlasku iz tiska mojeg romana *Praznine*, i uzeo sam bio nekoliko primjeraka, baš kao i danas, i prošetao Splitom, došao do tog antikvarijata „Misal“ i nudim mladoj ženi (djevojci, curi...), kažem, evo, tek je izišlo iz tiska, a ja sam tu, domaći pisac, hoću reći, moj rodni grad i to. A mlada žena, da nema šefice, ne može ona otkupljivati ništa dok ona ne dođe. Dobro, meni se ne čeka, primete li donacije? Ona, da što. Pa, evo, darovat ću vam knjige i idem. Ali ona da ne smije ni darovane knjige uzeti (???!!!) u antikvarijat. A dobro, laku noć. Jer tada je to bilo kasno popodne.

I danas ujutro, u vrućem Splitu, dok moji guštaju kroz svu tu veselu gužvu, a Riva se kopa, preuređuje, ulazim u „Misal“ s tri primjerka romana *Praznine*, dvije knjižice mojih *El Dotoresa* i jednim *Dnevnikom Očajnika* (drugo izdanje). *Bez kolesterola* jedva imam jedan komad, pa nisam nosio. Ali kontam, bit će dosta, prodati ću, dat ću tamo, pa će netko nekada uzeti neku od tih knjiga i pročitati, što i jest svrha, po meni, knjige – dakako, ako izuzmemo onu prvu i najosnovniju, a to je sam čin stvaranja. No, neću sad filozofirat. Ukratko, *Praznine* su dobile dvije odlične kritike u *Vijencu* i *Vjesniku*, a da nisam ni znao, već tek nakon par mjeseci mi drugi rekli i nabavili. Dakle, nisam znao, nisam nazivao, hvatao, molio. Čak u jedno od ovo dvoje nisam ni poslao roman. Ali eto, ljudi nabavili i napisali. A napomenut ću da ih je otkupio i Ministarstvo kulture, tako da su knjižnice uglavnom namirene. Knjižica *El Dotores* ima moje kolumne iz Slobodne Dalmacije i kako sam čuo od nakladnika, kupovane su i po tri odjednom. *Dnevnik Očajnika* je zadnji izašao, mislim ovo drugo, dopunjeno izdanje.

I ulazim u „Misal“, po meni najveći antikvarijat u Splitu i okolici, ima čak i kat, ohoho, a žena nešto prebire po policama i tonom čovjeka koji se upravo obraća najvećem smeću, izmetu ljudskom, govori mi da pričekam. Ja čekam.

Dolazi, dajem joj knjige. Gleda jednu, drugu, pa najdonje *Praznine*.

A, ne, ne može, ne može!!!

Tako nekako je rekla, možda i nisam doslovno prenio, ali to je to.

Nisam je pitao zašto, nisam je ništa pitao. Ljubazno sam uzeo knjige i izašao.

I nije mi jasno, ne znam što se događa, pogotovo što sam vidio krcato knjiga, knjižurina, raznog književnog smeća, pa čak i ganjc nove pakete knjiga koje nitko ne kupuje, ali se tiskaju. Dakle, i to se otkupilo, sve se otkupljuje – osim mene. A ženu ne poznajem. Istina, djeluje mi nekako tužno, frustrirano, ali ne sjećam se da sam je upoznao, a da ne govorim nešto loše joj uradio ili rekao. Sad bi netko pomislio na zavjeru ili slično. Možda bi bio u pravu, tko će znati. Ali, kako ću ja sad to objasniti svim onima koji mi stalno sole pamet da nisam aktivan, da zašto ne bih pokrenuo ovo, napisao ono, objavio ono... Kad, eto, u rodnom gradu ni poklonjene moje knjige neće.